

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

21. Dies Maii. Non pronum tantum est iter ad vitia, sed præceps. Seneca
Epist. 97.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

21. DIES MAII.

Non pronum tantum est iter ad vitia, sed
præceps. *Seneca Epist. 97.*

Fragilias I.
hominis
in cadendo.

UT tantum illud, quantum jam
expressi, evites malum, id est,
peccatum, opus est non modò
frequenti, sed continuâ, tum
ut laqueos tibi prærentos fugias, cautelâ, tum ne in-
curras, vigilantia. Hoc à te facile impetrabis, si homi-
nis ad cadendum facilitatem, ad surgendum difficul-
tatem intelligas. Quis inter innumera cadendi peri-
cula non sit ne cadat anceps, ubi iter ut cadat est præ-
ceps? Facere flagitium, est ruere in barathrum. Ad
illud homo natura suâ est proclivis, ad hoc via est per
se declivis. Ne ergò inclines in peccatum, declina oc-
casiones peccandi. Nos stamus quasi in ultima ora
æstuantis Erebi, & quidem vestigio tam lubrico,
ut à nullo impulsus, mole ipsi nostrâ deorsum devol-
vamus. Quid si accedant, qui impressione factâ ad
casum impellunt, nunquid quantumcumque obni-
taris, cadere compelleris? Audi de te, imò de telo-
quentem Davidem: (a) *Impulsus, eversus, sum ut ca-*
derem. Quæris quis sit impulsor? Hoc si quæras, te
quæris? Quia tu ipse tu, impulsor es tui. Nec tantum
tu impulsor es tui, sed omnia tua, & omnia non tua.
Nihil in sensus incurrit, quod te insensatum ad ca-
sum non impellit. Si tu te, & quidquid est in te, & ex-

Pars II.

Bb

tra

(a) *Psal. 117.*

tra te, impellat ad casum, qui fieri potest ut non cadas, vel non sit periculum semper, & ubique cadendi?

II. Quot fuere, qui plenissimis velis ad salutis portum ferri videbantur, sine turbinibus securi, sine fluctibus quieti, sine procellis tranquilli, qui cum se jam esse credebant in vado, repente se repererunt in fundo; jam, jamque enavigato oceano, læto celeumate subeuntes portum, passi sunt naufragium, ibique absorpti perierunt, ubi peretundum non modò nullum erat periculum, sed nec timor periculi? Nonne mihi adstipulatur Tertullianus nascribens: (a) *Navigia longè à Caphareis Saxis, nullis depugnata turbinibus, nullis quassata decumanis, adlante flatu, labente cursu, letante comitatu, intestino repente percussu, cum tota securitate desidunt.* Si sapias, quò es perfectior, eò sis & timidior. Qui onustus est auro, illi vitandus est latro. In ipso sanctitatis fastigio, si non timeas, jam proximus es præcipitio. Voluntas hominis, velut in turbulento freto semper fluctuat: & desultoriâ levitate mobilis, quæ ad bonum vix manu ducitur, ad malum cursu rapitur: ut nihil sit homini proclivius quàm errare, ignorare, labi, bona persequi, mala exequi. Deinde circumstant nos multa domi, & foris invitamenta ad sceus, vitique improbissimam libertatem, quæ cum opem, & consilia sua cum depravata imbecillitate conferent, quis tutus, & in gradu firmus diu esse possit?

III. Quocumque convertis oculos, incurris in laqueos. Ubique occurrit occasio, unde, ne caveas, sequatur perditio. Una subinde vocula, nutus oculi tui, levis contactus, non modò corporum, sed vel vestitium,

(a) Tertull. de anim. 657.

Majus.

Tessera.

387

stium, minima denique peccati occasio, sufficit ad animi occasum. Cor quod antea videbatur adaman- te constans, & solidum, ut arietis, sic tentationis levi quassu diffilit, impulsu concidit, impetu interit. Vix audire rem prodigio simillimam? Cratenus Antigo- ni Regis filius, ait se novisse hominem qui tantum se- ptennium vixerit, quo tempore, & puer fuerit, & ado-lescens, & vir, senex, & uxorem duxerit, & generatâ prole sit mortuus. Portentum longè prodigiosius, licet quotidie videre in humanis moribus, ad huma- nâ mobilitatis dedecus. Nam unius diei spatio, ut ni- hil dicam de septennio; videmus unum, & eundem, & puerili esse mente, & senili, sapientem, mox fatuum; & virtute conspicuum, & flagitio obscurum, & pul- cherrimarum virtutum parentem, & turpissimorum vitiorum genitorem, vivum denique, ac mortuum. Sic homo Proteo mutabilior, Vertumnoque est in- constantior, ut nihil illi sit familiarius, quàm defice- re, se, & alios inficere, cadere, & alios ad casum im- pellere, atque ad eundem lapidem, quod tamen ve- teri proverbio reprehensum est, sapius, fœdissimè, & calamitosissimè impingere. Manè est in cœlo, in meridie in solo, vesperi in cœno. Induit nunc togam, nunc sagum: ambulat jam soccis, jam cothurnis, agit jam comœdum, jam tragœdum. Nunc flens Hera- clius, nunc ridens Democritus, nunc frons est mœ- rore contracta, nunc gaudio explicata. De hac ho- minis inconstantia, est hæc mea constans sententia, quæ dici potest de quolibet homine qui est

Nunc gravitate Cato, nunc feriate Nero.

Bb 2

22. DIES